

А выкъ-тъ непрѣстанно гърмяше и крамола-та непрѣстаяше.

Въ половинѣ на выкове-ты за честь андрониковѣ, зачу ся:

— Да живѣе Исаакъ Второй!

Това още повече въсчуди Петра. Видѣ, че нищо нѣма да научи, ако не попыта нѣкого. Той почнѣ да пыта тоя оня, нѣ дълго врѣмя не можаше да найде pytanie, на кое-то да добие разбранѣ отговорѣ. Всичкы-ты бѣхѣ така захванѣти съ висящия старецѣ, съ выка и общѣ-тѣ радость, щото или не чухѣхѣ, или не отговаряхѣ, или отговаряхѣ, безѣ да знаѣтъ що. Нѣ послѣ намѣри одного. Това бѣше нѣкой си нехрани-майка, кой-то на свое-то мѣсто лудо поддигаше рѣцѣ и выкаше съ всичкыя си гласѣ то въ честь Андроникѣ, то въ честь Исаакѣ, а нѣгова-та радость бѣше безкрайна.

— На що ся радваш така? рѣче Петърѣ.

— Глупецѣ! варваринѣ! отговори одръпаный-тѣ, катѣ изгледваше Петра отъ главѣ до пяты. Не знаеш ли че сега имамы надѣ себе два царя, единѣ на престола, другѣ на бѣсило-то?

И посочи съ прѣстъ на бѣсило-то.

— Кой е тоя обѣсений-тѣ?

— Царѣ-тѣ, глупецѣ! Не видишь ли порфирѣ-тѣ? Дери ся, выкай, слѣпецѣ? Ха, ха, ха! Да живѣе Андроникѣ Първый!

Па дърпаѣщицѣ Петра за кабаницѣ-тѣ, рѣче:

— Де, выкай! Да живѣе Андроникѣ!

— Петърѣ ся поведе по него да выка, искаше да му задобие наклонность-тѣ и да го накара да каже.

— А кой е заповѣдалѣ да ся прави на ипподрома бѣ-сило? Царѣ-тѣ ли?